

REGGEL

Győztünk!

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

A fogadalmak egyik leggyakoribb témaköre a testedzés. Az iszonyatos lustaság szorgalmasan tódítja a mentségeket, megoldhatatlanabbnál megoldhatatlanabb helyzetek adódnak; a kifogástaláló alibije tökéletes. Közben petyhüdik a kar, a láb, elvásodik az elme, savanyodik a kedv, végül a külső tényezők (értsd: hiúság) megelőzik a bel-alakiakat, s irány a pálya. Első megpróbáltatás a reggel nyolc harmincas gyülekező vasárnapirendje, feladat: tájékozdási futás a bel-budai kerületekben; sétálni, segédeszközt használni szabad. A rajtnál fősorakoznak a felkészült és a kocaversenyzők; edzőnek és tanítványnak ma különösen borús a tekintete.

Azt nem lehet mondani, hogy méhkasnyi nevező lepné el a futópályát, azt viszont igen, hogy ennél barátságatlanabb reggelre ritkán virrad Budapest. „Ez a rideg, nyálkás aszfalt a legrosszabb. Se nem locsog, se nem fagy...” – bosszankodik a főszervező, neki bizony nem mindegy, milyen körülmények között állja végig a négy órát, mire az utolsó próbálkozó is ledugókázik. „Föhlúzod az ujjadra a csomagban kapott szerkezetet. Az ellenőrzőpontoknál bedugod a nyílásba, s csodát láss, megmérődik a teljesítményed! Akinek nincs rajtidőpontja,

az értelemszerűen megfosztja magát a célidőtől is.” Profi és amatőr egyforma bánásmódban részesül; üdítő, ananászkonzerv és csoki jár a túlélőknek, a kísérők, bámészkodók a hazaiból morzsáztatnak.

Hajni néni időben kiült a placra, szívéséből kölcsönkapott egy kockás plédet. Ő vitte egykoron a pálmát, vagyis a térképet e tájon. Futott reggel, este, ünnepnapon, örömeiben és bánatában, s mint örökös kerületi bajnoknőnek, ma már alanyi jogon jár neki a műanyag zsöllye. „Csinosak vagytok, és jó

a cipőtök!” Végigsimít göbös térdein, a lélegeztető testmezzről és a lábbarát forma-zokniról nem is hallott. A műtérkép viszont tetszik neki, buksi szemmel követi a koordinátákat, végül a telefon-iránytű-fényképező-és számítógép megkönyörül, s emberi hangon szól: „Indulhatunk? Balesetmentes közlekedést!” A nevezők bölintanak, a kocák mellett kockák is rajthoz állnak, akik GPS segítségével kívánnak megbirkózni a felderítő ősi mesterségével, a papírtérkép csak összeizzadóna a sok fogdosástól.

Halászbástya (emelet!), Tabán (Naphegy utcasarok), Szabadság szobor (talapzat), visszaúton a Kiscelli kastély érintésével követik egymást a kontrollpontok. Ki hogyan jut el odáig, becsületbeli ügy. „Ha már eljött, ne buszozzon! Legjobb revizor a lelkiismeret és a rendszeres edzés.” Az indulók szeme előtt a régi toposz lebeg, amint a hírnök hegyenvölgyön gyaloglással átkelve, utolsó lehelével odaveti: „Νενικήκαμεν!” Vagyis: lenikékamen, győztünk! Bár ezúttal legfőljebb a leniké lehetséges, mivel a mai versenynapon a huszonegy kilométeres táv, a felmaraton teljesítését hirdették meg, a tervezett szintidőt kéretten előre közölni. De ne szaladjunk előre, mert a Mecenzéf és a nem is annyira Szeréna utca sarkán apró bonyodalom adódik.

Az egyik villából éppen költöznek a szomszédos másikba, sok a rács és gáncs, a kolbászkerítést mégsem rombolhatják le, hogy a tölgyfa tálalót és a faragott baldachinost

egyenesen áttolják az új hajlékba. „*Drága az időnk, drága!*” – versenyző és munkás mondja a magát. A két főfutár, elkerülendő a további ordítóaszt, a hórukkokkal egyetértésben nekirugaszkodik, miután a hosszú percekkel később odaérkező mezőny lassítás nélkül átrobog a szabaddá vált útszakaszon. „*Fuss Forest, hajrá Gump!*” – buzdítanak a moziművelt kísérők, s elmélnak a szerencsefiának történetén, kinek naiv tudtán kívül hullott ölébe minden dicsőség. A portás rezzenéstelen arccal biccent, az úri hívságok nem kísértik annyira, hogy elhagyja értük örkalitkáját.

A géphang józanul visszaránt a valóságba: „*Kétszáz méter múlva fordulj jobbra!*” – ha tudná, milyen hosszú tud az lenni bezin nélkül... Balkéz felől, lent a Duna követi a parancsot, az állandóan változó terepviszonyok között is muszáj megcsodálni az ezüstívet, a köd végre utat engedett a napsugaraknak. Az óra viszont zabálja a másodperceket, s érkezik marokból a figyelmeztetés: „*Figyelem, a dolgok jobbra fordulnak előtted!*” Nincs más hátra, mint engedelmességni: „*Haladj a kijelölt úton!*” Pár lépés után teljes völgy-ségében szétterül a budai lankás domboldal, remegő párapacnik közül előbukkan a Mátyás-templom; első állomás. Előtte azonban még le kell ereszkedni a völgybe, délies lakóházak között, parkokon átfutni, majd megrohmozni a Halászbástyát. A mezőny hosszan elnyúlva araszolgat, lépcsők segítik a lassút, és akadályozzák a gyorsat, a tömzsi hegyi busz szuszogva előz az ósfás emelkedőn.

A Tabánban sík terepen, toronyiránt rohan, ki merre lát, addigra a GPS-ből is kifogy a szufla. „*Ennye, de virgonc valaki...*” – lihegi a középbolyban döngicsélő másodszervező,

aki munkatársi villámcsődületnek szánta a futóversenyt, de csak hárman jöttek el, egyikük öltönyben. Tíz óra körül megkondulnak a harangok, mintha éppen fél távra időzíteték volna a zúgást, s kicsiny időeltolódással átadják a mezőnyt az újabb szakaszra. „*Ez aztán mindennek a teteje!*” A Szabadság-szobor láttán mosoly tapad az arcokra, kétszáz-harmincöt méteres magasságban tündököl az enapi Mount Everest, onnan már csak lefelé kell ereszkedni, lehetőleg épségben. A talpazatnál igazi turistaképek készülnek: „*A lábam is legyen benne, amivel fölfutottam ideig!*” S persze arat az önarc-fotó, amit este be lehet villantani ismeretlen ismerősök táblagépeinek képernyőjére.

Edző és tanítványa már az elején lerázta a zsvajgókat, nincs szükségük társaságra, s főleg szakértésre. „*Mindent csinálj úgy, ahogyan máskor! Ha már látod, hogy bírod, robants, állj az élre!*” – szól a szokott utasítás, s ugyanúgy lejtsszák a futamot, mint annak idején az elsőt. Évekkel azelőtt a Hármashatár-hegy aljában ismerkedtek meg, miután hónapokon át csak intettek egymásnak lejtőn fel és le, ahogyan az erdőben cimborázó kirándulók. Mindegyiküket stopperóra és vizes kulacs kísérte, s hajtotta a belső ostor: egyszer negyvenkétezer-százkilencvenöt métert futni egyhuzamban. Azóta túlvannak a szintidők hajkurászásán; az edzőről kiderült, hogy többé nem tarthat edzéseket, a futóról pedig az, hogy sohasem lesz belőle igazi versenyző.

„*Te, mit szólnál, ha írnék neked edzéster-
vet?*”

„*De én nem vagyok profi futó!*”

„*Én sem vagyok már edző! De játszani
azért szabad...*”

Ebben maradtak, és két éven keresztül minden nyílt futóversenyre becsülettel készültek, neveztek, futottak.

Ez a reggel is úgy indult, mint a többi, a sok vidám arc között koncentrált bemelegítés, taktikai megbeszélés és az órák egyeztetése előzte meg a startot. „*Ez a mai lesz utolsó...*” – közölte az edző, a tanítvány nem szólt, régóta sejtette, egyszer vége szakad a barátságának. Gépiesen rakosgatta a lábát, tűnődött, miért a szakítás, a feladat azonban nem hagyta csüggedni; az első holtpontra tizenegyedik kilométernél érkezett. A befutónál mindenki ragyog, különös mámor, hogy sikerült a lehetetlen, egy hatodik hónapban járó kismama a középpont. „*Mindkettőnk nevében köszönöm az érmet, legnehezebb volt, hogy ne tolódjon előre a súlypontom!*”. A versenytársak hümmögnek, és készségesen az autó felé segítik anyukáikat, majd megkönynyebbülve kívánnak további szerencsés három hónapot.

Edzőket nem érdekli dicsőség, oklevél, illetve bemutatják az ellenőrzőpontokon szerzett pecsétet, a tervezett szintidő két óra húsz perc volt, végül nulla nyolcra jöttek ki. „*Ha addig élek is, megpróbálom a teljes maratont!*” Körös-körül nagy elszántság és sok fogadalom, e pillanatban minden elérhetőnek látszik; íme, ott az élő példa, aki már többször teljesítette a távot. Sorban érkeznek a befutók, kivétel nélkül mosolyognak, amíg folyik az adminisztráció, helyben futással célszerű nyugtatni a pulzust, esetleg a nancostól felé kanyarodva lekapni néhány gerezdet. „*Szép búcsú!*” – tűnődik a futótanítvány, végül lerázta a görcsöt, s foghegyi mindenjét után, leszeggett fejle nekiindul élete első második húsz kilométerének. ●